

var alle disse Nuancer, havde der været rig Løjlighed for den danske Regering til paa reserveret og taktfuld Maade at finde et Standpunkt, som hverken stødte til den ene eller den anden Side, der havde været rig Løjlighed til for en Gangs Skyld, hvor det virkelig var begrundet, at vise ubetinget og korrekt Neutralitet, men her har man tværtimod valgt at tage Parti, som gjaldt det Livet.

Og hvad er Resultatet blevet? Ja, jeg ved, hvad der er sket med Instruks fra den danske Regering, men jeg vilde gerne have at vide af den højtærede Udenrigsminister, om det ogsaa er efter Instruks fra ham, at Danmarks første Delegerede i Genève har modtaget Kandidatur til Formandspladsen i Folkeforbundsforsamlingen. Det er nemlig klart, at efter at han af den danske Regering har faaet Paalæg om ubetinget at støtte det tyske Synspunkt, kan han, i det Øjeblik han modtager Kandidatur til Formandspladsen i Folkeforbundsforsamlingen, kun gøre Regining paa Stemmer fra Sverige og Norge, maaske fra Litauen, Holland og et Par tidligere krigsførende Magter, og han fik jo heller ikke stort flere Stemmer. Det forekommer mig, at dette er en storpolitisk Fadæse, som slaar alt, hvad vi hidtil har set fra den højtærede Regerings Side.

Det er jo ikke saa længe siden, vi hørte det ærede Medlem Hr. Moltesen, som ellers er en konciliant, fredelig og moderat Natur, og som ikke bruger kraftige Ord, uden at der virkelig er Grund til det, erklære, at de Forslag om internationale Forligsnævn, som Delegationen havde faaet med til Genève af den danske Regering, sagligt set var overordentlig slet gennemtænkte og diplomatisk og storpolitisk set var et utvivlsomt Fejlgreb, og at han meget vilde tilraade, at der ikke for Fremtiden blev givet den danske Delegation saa daarlige Instrukser.

Her ser vi Eksempler paa, hvorledes Danmarks Prestige ved denne ensidige Politik lidt efter lidt er blevet svækket i Udlandets Omdømme. Tror den højtærede Udenrigsminister virkelig, at de Instrukser, han har givet sin første delegerede, hans Kandidatur og Kuldkastelsen deraf, vil bidrage til at styrke Sympatien for Danmark og Danmarks Prestige blandt Flerpartallet af Folkeforbundets Medlemmer? Jeg betvivler, at det vil blive Tilfældet. Det er denne Udenrigspolitik, som efter den højtærede Regerings Formening skal være den mest betryggende for Danmarks nationale Sikkerhed, og ved Siden af den har vi

altsaa Afrustningspolitikken i det foreliggende Lovforslag.

Der kan for konservative Synsmaader og for konservative Interesser ikke være Tvivl om, at et saadant Forslag bør stemmes ned med saa kraftige Protester, som det overhovedet er muligt, men jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at selv om man fra konservativ Side nedstemmer dette Forslag, saa behøver det jo ikke at være ensbetydende med, at man godkender vor gældende Forsvarsordning, og jeg for mit Vedkommende vil hævde, hvad jeg hævdede allerede i 1922, at denne Forsvarsordning organisatorisk og teknisk er et saadant Misgreb, et saadant Misfoster, at det bør være en konservativ Opgave snarest muligt at søge gennemført en Reorganisation indenfor den bestaaende Ordningss finansielle Rammer. Det var jo fra konservativ Side erkendt allerede paa det konservative Landsraadmøde i Haderslev i Efteraaret 1922; da blev det udtrykkeligt gjort til et konservativt Programpunkt. Jeg kommer altsaa ikke som en ubehagelig Kugle i Keglerne, naar jeg henviser til Nødvendigheden af en Reorganisation af Forsvarsordningen af 1922, for det erkendte de Konservative selv i 1922, og de Aar, der er gaaet, har tilfulde bekræftet dette konservative Synspunkts Berettigelse.

Det er en bydende Nødvendighed for den Hærs Trivsel, som er udgaaet af Forsvarsordningen af 1922, at der foretages en teknisk Reorganisation af denne Forsvarsordning. Jeg ved ikke, om de Konservative vil gaa til Valg paa Ordningen af 1922, dette Forlig, der for Venstre i saa overvejende Grad var dikteret af finansielle Reduktionshensyn og aldeles ikke af militær- eller forsvarspolitisk Interesse, og om hvilket alle ledende konservative Blade med „Berlingske Tidende“ i Spidsen var enige om at sige: Ogsaa dette gjorde de Konservative for Venstres Skyld. Det forekommer mig, at hvad der var Anledning eller mentes at være Anledning til at gøre for Venstres Skyld i 1922 i denne Sag, som er Konservatismens Mærkesag, er der ingen Anledning til at gøre, naar vi faar Valg, og jeg antager, at vi faar Valg til Foraaret 1927. Jeg tror, de Konservative vilde staa sig vel ved at gaa ud til Valg paa deres eget selvstændige Militærprogram, for de skal saa sandelig ikke være sikre paa, at det moderate Venstre ikke i næste Omgang laver et Forlig med de Radikale om Militærsagen.

Sagen er jo den, at for disse liberale Partier er Militærspørgsmaalet, som Lands-